

(Steffensen) udtalte, at Lovforslaget ikke gik vidt nok, idet Ægteskabsforstanderne ogsaa vare kristne Mennesker og deres Samvittighed ogsaa kunde blive krænket ved at skulle erklære de Brudepar, der kom til dem, for at være Ægtefolk. Jeg tror nu, at det ærede Medlem her ser lidt forkert paa det Forhold. Ægteskabsforstanderen skal jo slet ikke velsigne Ægteskabet saaledes som Præsten. Han skal heller ikke paa Kirkens Vegne udtale sig ved denne Lejlighed, men kun handle paa Statens Vegne, selv om den Ordning, som det ærede Medlem ønsker, kan indføres efter Lovforslaget, som det her foreligger. Det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen), som havde Ordet, havde netop Øjet aabent for, at en saadan Ordning meget vel lod sig gennemføre efter det foreliggende Lovforslag, idet det ved kongelig Anordning nærmere skal bestemmes, hvorledes Handlingen skal foretages for Ægteskabsforstanderen. Og hvis man udtrykkelig vil have, at Protokoltilførslen skulde være det ene afgørende, maatte det vel ogsaa kunne lade sig gøre; en Forhandling i saa Henseende skulde jeg gerne være med til.

Men det, som det ærede Medlem ønskede ud over dette, var, at komme bort fra Ægteskabsforstanderne. Han fremhævede de Vanskeligheder, der kunde være ved saadanne valgte Mænd i Landkommunerne — i Kjøbenhavn og Købstæderne have vi jo Øvrighederne — idet disse ikke kunde være kendte med Lovgivningen og saaledes kunde tage fejl. Det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) sluttede sig hertil og fremhævede stærkt det samme. Jeg maa imidlertid sige, at efter min Erfaring er Befolkningen i Landkommunerne meget bedre kendt med Lovgivningen, end man ofte er tilbøjelig til at antage herinde. Mangen Mand i Landkommunerne vil sikkert være fuldt saa vel hjemme i denne Lovgivning som mange af de unge teologiske Kandidater, der komme ud i Embede, endogsaa uden at gennemgaa Pastorseminariet — thi det gøre de jo ikke alle sammen. Jeg tror, at Befolkningen for det meste vil finde Ægteskabsforstandere, der staa nok saa godt udrustede i den Henseende. Jeg frygter derfor ikke synderlig for, at der skulde være noget forkert der. Men netop under Hensyn til, hvem det er, der nu skal have med denne Lov at gøre, er det, at Lovforslaget har optaget alle Ægteskabsbetingelserne efter Forordningen af 1824, saaledes at man ikke behøver at søge omkring i de forskel-

lige Love for at finde de forskellige nødvendige Betingelser. — Efter at det ærede Medlem havde fremhævet disse Vanskeligheder, kom han til den Tanke, som har været fremme mange Gange, at man skulde gaa til Øvrigheden. Det har jo imidlertid mange Steder paa Landet sine Vanskeligheder at møde paa Herredskontoret — i Byerne er der let Adgang til dem — naar det da ikke er Sogne, der ligge tæt ved Herredskontoret. Der er jo mange Steder, hvor Befolkningen har mange Mil til Kontoret; jeg kender et Sted i Jylland, hvor man har 7 Mil til Herredskontoret; det er dog lidt rigeligt langt at rejse, særlig hvor Herredskontoret endogsaa ligger paa et Sted, hvor Befolkningen ellers ikke kommer. Naar man har ønsket den Ordning, her er foreslaaet, er det netop for at imødekomme Befolkningen, for at den ikke skal have for store Vanskeligheder. — Den Tanke laa nær — og det ærede Medlem udtalte det jo ogsaa — at saa kunde Præsterne bruges som Protokolforvarere og til at modtage Ægteskabsløftet. Denne Tanke er ikke ny. Den fremkom i Kirkekommissionen 1868—70, og der var flere, der den Gang mente, at det var den allerheldigste Ordning, idet Præsten saa i sin daglige Dragt i sin Stue kunde tage imod Ægteskabsløftet og siden kunde gaa til Kirken i Ornat. Men denne Ordning har ogsaa sine Vanskeligheder. Den har for det første den store Vanskelighed, at man dog beholdt nogen Sammenblanding af det borgerlige og det kirkelige, og for mange Præster vilde det være højst ubehageligt. Det vilde i Virkeligheden heller ikke være tjenligt for Kirken. Dernæst har det den Vanskelighed, at naar man gør det borgerlige Ægteskab almindeligt, er det ikke alene Folkekirkens Medlemmer, der skulle behandles saaledes, men ogsaa de øvrige anerkendte Trossamfund her i Landet. Man maatte altsaa sige til Katolikerne, til de reformerte, kort sagt, til alle anerkendte Trossamfunds Medlemmer: I skulle hen til den lutherske Præst; han er Ægteskabsforstander, og hos ham skulle I alle lade jer indskrive. (Afbrydelse af Goos). Det ærede 2det kongevalgte Medlem afbryder mig og siger, at det behøves ikke. Ja, saa maa man vælge andre Ægteskabsforstandere for disse.

Jeg kommer herved ind paa det ærede Medlems Tankegang i den Henseende og skal sige nogle Bemærkninger derom med det samme. Det ærede 2det kongevalgte Medlem mente, at man kunde skride til